

Les Joventuts d'Esquerra d'Olot, a Francesc

Commemoració d'un símbol

per J. CASTANYS I TORRENT

La Joventut també es vol fer ressò de l'homenatge que el poble català, ret en aquest aniversari del 1935 a Francesc Macià, veritable ànima de la restauració dels drets a Catalunya. Fem que el nostre poble recordi perennement el seu nom, puix que se l'ha guanyat amb escreix. L'obra de la figura del gloriós català, restaurador de la Generalitat, esdevé més simbòlica que mai. Dos anys han passat des de la seva mort, i avui és quan més el trobem a faltar. A l'hora del triomf, com a l'hora de l'adversitat, la seva intuïció poderosa hauria estat un far lluminós que ens hauria assenyalat el camí a seguir i ens hauria encoratjat a tots fins assolir la victòria final. * Macià volia al seu costat gent convençuda, no homes agrats; i, malgrat això o potser per això, pocs polítics han ringut, a la nostra terra, elements tan sincers. Macià, passarà a la història com un dels pocs homes que han estat, en vida, símbol d'una terra i concreció d'uns anhels nacionals, i que tot ho sacrificà al servei d'un ideal fins a fer-lo triomfar amb el seu esforç personal, amb l'atracció de la mirada i amb el tremolor de la seva paraula, adés feble, adés enèrgica, però sempre noble i amarada de sinceritat...

* * *

Tot el sentit que donà a Catalunya recull, de bell antuvi, l'esperit alliberador i justicier del poble; volia alliberar-lo perquè caminés, per endavant, a la ruta a seguir. La Catalunya d'ell recollia dolors de la terra, i amb els dolors les angoixes dels homes que hi viuen. Per això també era, a més a més, un tros de món. Si Macià fou l'etern rebel durant la monarquia, sabé, al contrari, ésser amb la República, comprensiu en allò que no topava fonamentalment amb els seus ideals, i transigent en tot concepte que no alterava les seves conviccions. I la més alta i excelsa virtut del cabdill, fou la d'unir el proletariat català a l'ideal del recobriment nacional de Catalunya, sempre dintre del marc de la República Espanyola. Tots els ciutadans que es van unir entorn seu, vivien en un abandonament per la llibertat i per la justícia.

Els Moisès que volen alliberar el seu poble de les feines d'esclau i menar-los cap a la terra de promissió, han de dur unes altres taules de la llei; han de recollir i estructurar precisament aquest neguit dinàmic del poble vers una perfecció. * Macià era l'heroïcitat i el poble sent un fervor per l'home que sap tenir una grandesa davant de la dissort i davant del dèspota i el poderós. Durant la dictadura fou el veritable esperit de Catalunya. Cap dels que ara han arborat bandera d'allistament arribà a tenir tant de ressò al cor de la multitud. Perquè aquesta el sentí a tot-hora vetllant prop seu. La brutalitat dels dictadors no tenia respecte a res i esborrava els principis. Era qüestió d'homes, i les doctrines fetes carn d'home de sentir-les bategar i veure-les irades i altives. Macià fou la carn de la llei de Catalunya i l'esperit de llibertat; fou la seva humanització i sabé comportar-la amb tanta grandesa, que tots els esguards confluen en ell, perquè en ell trobà el poble la virtut de Catalunya. * Pocs homes, dels nostres temps, han deixat, en morir, un buit tant gran com el que deixava Macià; un buit que costarà molt de poder-lo emplenar, puix que la mort ens arrepassà quelcom molt estimat com a catalans i com a republicans. * Don Francesc Macià —ho dèiem en el moment de la seva mort— ha estat un home la figura del qual s'engrandeix cada vegada més com més la història analitza l'obra deixada al seu pas per aquesta vida. Amb tota veu hem de cridar visca l'avi! que el triomf ja es va acostant cada dia més segur.

Vda. de P. Bonavia

Agència de Negocis

Gestió i despatx de tota classe d'assumptes en les oficines de l'Estat, Província i Municipi.

Segurs - Viatges

Cobrament de Crèdits
Corresponsals a Girona
Barcelona i Madrid

Sant Esteve, 21

OLOTT

Francesc Macià i Llusa, primer

Un record

A l'Honorable Francesc Macià solament, ja fa uns tres anys i mig, la clara i inesborrable d'aquell respectable voltat d'infants que li reclamaven un seny que solament ell sabia donar. En contemplant un goig grandíssim. Ell, la primera es dalien per a poder-lo abraçar. Aquella clamat l'Avi de tots els olotins. * Aques xant-nos-en d'altres de molt amargs. Aqu tot el nostre entusiasme ja no és entre no ulls que tenien la mirada tan franca i pur inesborrable. D'aquell cos que sabé sofrir ren per l'ideal, solament en tenim el cons glòria a la tomba de la immortalitat. De l d'amor estava duent a cap, avui ens en remics de la República i de Catalunya. Per nar-se, és hora de seguir el seu exemple i tots els catalans, que tan bé ell va sa iniciaren la restauració de les nostres llib